

Ordfører, Kommunestyre.

Mitt spørsmål har sin bakgrunn i innbyggerreaksjon, og omhandler brann og redningsetaten. Det er et spørsmål med betraktninger rundt brannmannskapets ressursbruk ved utøvelse av deres utvidede oppgaver, kommunikasjon, taushetsplikt og tillitt.

I løpet av de siste årene har brannmannskapene fått flere og viktige akutte samfunnsoppgaver pålagt i tråd med nedskjæring/omstrukturering innen politi og ambulanse. I en krisesituasjon vil deres responstid og tilgjengelighet ute blant oss alle være avgjørende for helbred. Dette jeg nå vil si handler ikke om å ønske ordningen vekk. Det er heller ikke til forkleinelse for den enkelte brannmann som yter førstehjelp og trygger situasjonen. Dette handler om rutiner og system, oppfølging, instruks og opplæring. Det handler aller mest om hvordan vi alle vil bli møtt som enkeltindivider og verdifulle mennesker når vi er i en sårbar situasjon.

Jeg har fått et helt konkret eksempel på hendelse levert i papirform, denne formidles til ordfører/rådmann uten å leses høyt, med bakgrunn i identitetsgjenkjenning, i tillegg til to muntlige situasjonsoverleveringer. Situasjonene har noen likhetstrekk som gir rom til ettertanke og forbedring. Det er ønskelig med et tilsvar på hvert av følgende punkt:

Ressursbruk: Når den som melder om skade ringer 113 og formidler at en person er syk/skadet, og det dukker opp inntil seks brannmenn i tur og orden, da undres det. Er dette hensiktsmessig ressursbruk? Hver brannmann får sannsynligvis betalt per uttrykning og medgått tid. Med dagens kommunikasjonsmuligheter burde det være gjennomførbart at de første/nærmeste to avmelder for resten?

Kommunikasjon: Det frivillige brannmannskapet går med kommunikasjonsutstyr på seg og er klare til aksjon når som helst. TAKK! Det setter vi pris på. Det vi som innbyggere ikke er komfortable med, er måten å bruke de på. Skjer det en oppringing, blir opplysninger formidlet på en slik måte at andre i det offentlige rom eller i hjemmet vil kunne høre sensitive opplysninger. Det er nok med en gateadresse, etternavn, sted og tid, så kan enkelte uheldige lyttere dra slutninger. Det burde være mulig i 2019 å ha kommunikasjonsutstyr som sikret opplysningene mot uvedkommende. Kanskje noe så enkelt som øreplugger.

Taushetsplikt: Kommunikasjonsmetoden tar oss raskt over i taushetsplikten. Det er usannsynlig å tenke seg at ikke brannmannskapene er omfattet av taushetsplikt på lik linje som andre helsepersonell når de er i oppdrag som handler om sykdom og skade. Helsepersonelloven omfatter i tillegg til helsepersonell virksomheter som yter helsehjelp i riket. Jeg tillater meg å påpeke helsepersonelloven §21. «Helsepersonell skal hindre at andre får adgang eller kjennskap til opplysninger om folks legems- eller sykdomsforhold, eller andre personlige forhold som de får vite om i egenskap av å være helsepersonell». Samtidig gir loven i § 25 åpenhet for å gi taushetsbelagte opplysninger til samarbeidende personell når dette er nødvendig for å kunne gi forsvarlig helsehjelp. Med andre ord; brannmannskapet skal etter endt oppdrag ikke fortelle hva, hvem, hvor og hvilke. Dette må gjelde overfor både egen familie, andre bekjente, og også familie til den som har hatt behov for hjelp.

Tillit: Forfatter av dette skrevet forteller at opplevelsen der hjelpen ble ansett som overdimensjoner, og heller ikke hensiktsmessig, samt tilbakemelding av opplysninger som uvedkommede ikke burde/kunne vite om når de selv ikke hadde vært tilstede, var blitt tatt opp direkte med brann og redningstjenesten, uten å bli forstått. Vonde opplevelser som kjennes som urett, vil naturlig nok forsterkes dersom man ikke blir møtt med forståelse, vilje til å beklage, og gjerne også tilbakemelding om at det blir med i forbedringsarbeidet i gjeldende tjeneste.

Vi trenger å sikre at alle våre innbyggere føler tillit til den hjelpeinstans som kommer oss i unnsetning ved nød, uavhengig av livsførsel og om man er innenfor eller utenfor «normen». Jeg håper at ressursbruk, kommunikasjon og forhold til taushetsplikt kommenteres. Vedrørende punktet tillit ønsker jeg mest av alt at det er en betraktning som kan tas med i videre kvalitetsutviklingsarbeid.